

Caixa de l'antic rellotge.

el cual deseoso de la felicidad de sus feligreses y solícito de su bienestar, ha ofrecido luego y se obliga a costear de propio la mitad de lo que podrá valer un buen reloj y de la obra que es preciso hacer para colocarlo en la iglesia, siempre que se logre el que la otra mitad se pague de los propios y arbitrios de esta Villa».

Superats petits entrebancs, el 29 de juny de l'any següent (1831), festa de Sant Pere, el rellotge tocà

presidència del batle reial Sebastià Mesquida Bosch *Secorrat*, tractava de «la notabilíssima falta que hay en este tan numeroso pueblo de un reloj público y (...) la indispensable necesidad de tenerlo, para utilidad y buen gobierno de estos vecinos, que con la mayor justicia lo reclaman. Ha creído necesario este Ayuntamiento procurar por todos los medios posibles el remedio de tamaña falta, y a este fin ha determinado tratar antes el asunto con el Rdo. Cura Párroco de esta iglesia Dn. Miguel Bordoy,

per primera vegada les hores. Només uns mesos abans, el fonedor català Bonaventura Pallès li havia construït una campana a qui es posà per nom *na Vespretas*. La vida d'ambdós elements va ser certament curta: el rellotge es desmuntà l'any 1931 arran de la col·lació de l'actual rellotge de la torre Rubí i la seva campana s'hagué de fondre dues vegades el 1852 i el 1952. De tot plegat, només se'n conserva el traçat de l'esfera interior.

D'Aranyes (1991-1997) a teatre (1998-2008), deu anys

Antoni Gomila Nadal

El desembre de 2007 s'han complert 10 anys de la dissolució del grup Aranyes teatre i tot repassant l'arxiu i els records que en conservam hem descobert alguns detalls i informacions que ens han cridat l'atenció. Per això hem cregut interessant deixar-ne constància.

Així doncs, com a celebració d'aquests simbòlics deu anys, presentam la següent comunicació on establim una certa relació entre la nostra activitat i l'activitat teatral a Mallorca durant els darrers vint anys, que pot servir de mostra de l'activisme d'un determinat sector en un moment històric.

Set anys d'Aranyes (1991-1997)

Aranyes teatre es formà l'estiu de 1991 amb els membres següents: Margalida Amengual, Alicia Caldentey, Joan Estelrich, Pep Lluís Gallardo, Toni Gomila, Catalina Pocoví, Marga Ros i el 1992/93 s'hi incorporà Miquel Oliver. Aquesta fou la formació bàsica del grup, tot i que en alguns muntatges hi participaren d'altres actors (*veure la fitxa de cada muntatge*). Les motivacions inicials eren les de poder continuar fent teatre una vegada finalitzada l'etapa escolar, crear un espai, una manera de mantenir i ampliar l'impuls que donà la Mostra de Teatre Escolar de Manacor –on ens havíem conegut i iniciat teatralment els fundadors-, atès que en aquell moment no existia cap estructura ni institucional ni associativa per poder assumir aquesta demanda (tal com avui existeixen el Centre d'Adults de Manacor, el Centre Dramàtic del Teatre d'Artà, TAV Teatre a Vilafranca, Mercuri a Petra, etc.).

L'aparició d'Aranyes ja es volgué considerar com un resultat de la Mostra i un projecte de futur: "Precisament l'aparició i debut d'Aranyes té una importància transcendental perquè són fills dels Capsigranys i fruit d'aquests

anys de campanyes de teatre escolar, tan profitoses per a la formació dels al·lots. S'ha fet feina, han passat els anys i el treball ha donat fruit: tenim un grup nou, organitzat, que no representarà una obra aïllada, ans continuarà donant guerra. És la confirmació de la importància del teatre manacorí. Començant del no res, un dia, representant *Gimnèsies i Pitiüses*, es va iniciar una nova etapa teatral. Avui tenim una bella realitat.” (Bernat Nadal, revista *7setmanari*, 5 de juny de 1992). I no només era un desig de l'autor de l'article, sinó que el grup presentava una sèrie de característiques que així ho feien entreveure.

1a característica: moviment postmostra, independent, fora de l'àmbit escolar i amb voluntat de durada.

- El projecte era diferent al que pogués ésser una representació de fi de curs d'un grup escolar.
- Fins aquell moment els grups de joves que es reunien per fer teatre eren moviments esporàdics, puntualment grups escolars de secundària que després no tenien continuïtat (la mateixa setmana d'estrenar el primer muntatge, al Teatre Municipal ja es representà un muntatge d'un grup de l'IES Na Camel·la).
- El projecte escènic inicial tenia voluntat de durada. El programa de mà de *Vint per vint* (1992) afirmava: “[...] Nedau amb nosaltres, avui, i no jutgeu, que massa tendres som”, que donava l'entresenya que hi hauria bé temps per fer-ho.
- Moviment col·lectiu, no individual. No fruit de l'efervescència postfranquista (Capsigranys o l'evolució professional Gom teatre), sinó d'una acció de dinamització institucional (la Mostra de Teatre Escolar).

2a característica: organització i estructura. Des d'un primer moment Aranyes bastí una estructura que li permeté aconseguir els seus projectes escènics i que foren l'embrió de la professionalització de la pràctica totalitat dels seus membres.

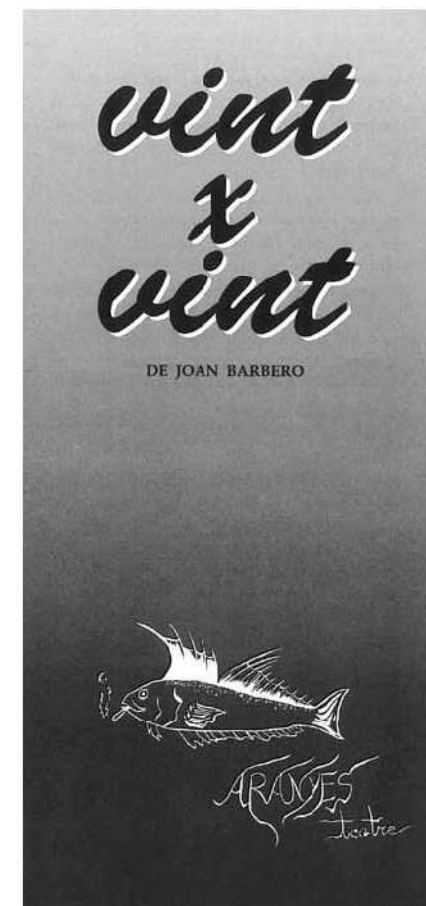
- Crearem un sistema de finançament amb el Grup Paperins, d'animació infantil. La visió que amb les festes infantils es podia finançar l'activitat teatral generà un segon grup, amb els mateixos membres, que suposà l'inici d'una tasca de creació de l'hàbit d'anar a actuar i que, arribant a les 80 funcions algun any, obrí un camí als joves actors.
- Dotació de patrimoni. La feina que sobretot generà el Grup Paperins motivà la compra d'equipaments tècnics, un vehicle i cercar un magatzem.

- També l'organització de l'agenda, la distribució de les representacions i un sistema de retribució als actors (per les funcions d'animació infantil, no les teatrals). Aranyes mai no va rebre cap subvenció institucional ni caixet pels espectacles de teatre. Només un ajut de “Sa Nostra” per anar a representar *Joc Fora* a Barcelona.
- Es creà l'Associació Cultural Aranyes Teatre amb la dotació d'un fons comú per a l'activitat teatral i una forma legal independent de la dels mateixos membres.
- Tot i que en els tres primers muntatges teatrals i en moltes de les funcions infantils hi participaren altres actors, Aranyes definí un grup fix d'actors, amb una estructura estable, així com també se cercà la figura d'un tècnic de llum i so.

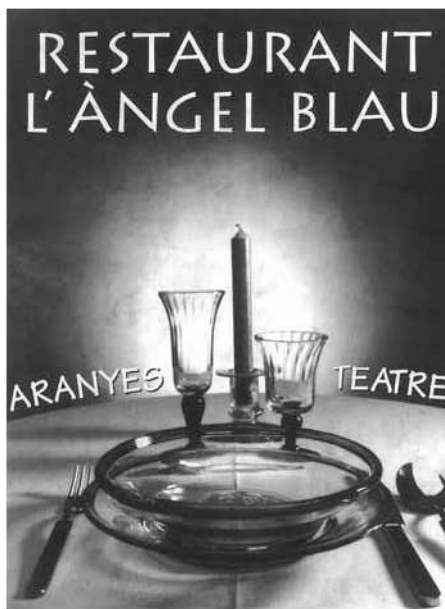
3a característica: projectes que creixen. Podem definir tres àmbits: teatre, animació infantil i dinamització sociocultural.

Aranyes teatre estrenà quatre espectacles, cada un d'ells molt diferent de l'anterior, amb una trajectòria i progressió de les funcions constant:

- ***Vint x vint*, amb text de Joan Barbero i direcció de Joan Gomila.**
  - Dues funcions a Manacor (sala major, 12 i 13 de juny de 1992, ple els dos dies).
  - Crítiques a la premsa local de Manacor.
  - Intèrprets: Margalida Amengual, Alicia Caldentey, Joan Estelrich, Pep Lluís Gallardo, Toni Gomila, Catalina Pocoví, Marga Ros, Andreu Monroig.

- **Restaurant l'àngel blau, amb textos de diferents autors i direcció de Pep Sanchís.**
  - Tres funcions a Manacor (sala major, 8, 9 i 10 de gener de 1993, ple els tres dies).
  - Crítiques a la premsa local de Manacor.
  - Intèrprets: Margalida Amengual, Àlicia Caldentey, Joan Estelrich, Toni Gomila, Catalina Pocoví, Marga Ros, Magdalena Amengual, Maria Amengual, David Cànovas, Gustau Fernández, Jaume Gomila, Maria Antònia Gomila, Toni Llodrà, Joana Maria Mascaró, Marisa Reyes, Andreu Riera, Jeroni Truyols.
- **Joc fora, amb text i direcció de Pep Tosar.**
  - Tres funcions a Manacor (sala major, setembre de 1994). Dues funcions a Maó (octubre 1994). Set funcions a la Sala Mozart de l'Auditori de Palma (gener 1995). Dues funcions a l'Artesà de Gràcia de Barcelona (març 1995). Un funció al Teatre de Capdepera (abril 1995).

TEATRO

•JOC FORA• (••••)

Erase una vez en Mallorca

FRANCISCO ROTGER

Autor: Pep Tosar. Il·luminació: Pep Tosar. Escenografia: Aranyes Teatre. Intèrprets: Àlicia Caldentey, Joan Estelrich, Pep Lluís Gallardo, Toni Gomila, Catalina Pocoví, Marga Ros, Joana Maria Mascaró, Marisa Reyes. Direcció: Pep Tosar. Escenari: Sala Mozart, Auditorium, Palma.

SALVANDO todas las distancias que se quiera (son muchas: así que perdón por el malabazismo), *L'amo de Son Magraner*, un clásico de la comedia regional de Pere Capellà que no ha mucho puso en escena Liebig en el Principal de Palma, y este *Joc Fora* que esta semana representa en la Sala Mozart un entusiasta grupo de Manacor, Aranyes Teatre (con la colaboración de Pep Tosar, mallorquín residente en Barcelona, como elaborador del texto a partir de improvisaciones, director e iluminador), son algo así como las dos caras de una moneda. Y me explico: ambas piezas atrapan directamente el pulpo de Mallorca: la de unas décadas atrás, ya prácticamente desaparecida, la primera: la "inmortal", quizás demasiado "inmortal", harto apreciada a lo más urgente (aunque el teatro, como el pescado, debe ser del día, que dijo Savary), la segunda.

Joc Fora es una obra algo bestia. No solo porque se plantea una burredad (no decirlo: cuál; vayan ustedes a ver el espectáculo) comedia por ciertos personajes enfurecidos, tal vez, por la degradación o la colonización (o ambas cosas) de la isla; sino también porque se recurre a situaciones muy límites, a desgarramientos vitales o de situación. En momentos, esos desgarramientos se extreman hasta que flaquea su credibilidad; en otros, en cambio, hay carne y sangre, y el espectador se ve tocado en su fuero interno; en unos tercetos, tal vez los mismos intérpretes y su director y autor notaron que se estaban pasando, y se aprecia algo así como cierto pudor intelectual a lanzarse de cabeza a la piscina.

A pesar de esa indefinición que afecta al espectáculo, y que no me parece sorprendente en una compañía que al fin y al cabo es tan joven y con una trayectoria todavía bastante reducida, los valores de *Joc Fora* asoman a la epidermis de la representación. Es una propuesta audaz, con algunos diálogos o réplicas de toro arrasador, irreverente y carente de prejuicios: pese a que su elaboración tal vez no esté del todo redondeada, algunas intervenciones, como la de esa locutora de televisión que duda constantemente (y lo suyo es también una duda vital) entre el *nolitas* y el *nosaltres*, son imponentes hallazgos, que denotan bastante bien hasta dónde es capaz de llegar Aranyes Teatre si encuentra el cauce adecuado. Al menos, lo exhibido por esta compañía en el escenario de la Mozart es suficiente para otorgarles un gran voto de confianza.

- Crítiques a la premsa local i diaris insulars.
- Intèrprets: Àlicia Caldentey, Joan Estelrich, Pep Lluís Gallardo, Toni Gomila, Catalina Pocoví, Marga Ros, Joana Maria Mascaró, Marisa Reyes.
- **Pekín, Nova York, Pekín, amb text i direcció de Tomàs Aragay.**
  - Cinc funcions a Manacor (sala de baix, setembre de 1996). Una funció a la I Fira de Teatre de Manacor (octubre 1996). Set funcions a Sala Mozart de l'Auditori de Palma. Dues funcions a Ciutadella.
  - Crítiques a la premsa local i diaris insulars.
  - Intèrprets: Margarida Amengual, Àlicia Caldentey, Joan Estelrich, Pep Lluís Gallardo, Toni Gomila, Catalina Pocoví, Marga Ros.

L'escenografia, vestuari, etc. l'aportaven els mateixos membres del grup. La il·luminació era creada peltènic del Teatre de Manacor, Miquel Riera, juntament amb Miquel Oliver, membre de la companyia.

S'ha d'esmentar, però, que l'aportació del director de l'espectacle fou cabdal en tots els sentits de cada producció.

Cada un dels espectacles fou dirigit per professionals solvents, prou reconeguts (en aquell moment i actualment) i que ajudaren a donar un salt qualitatiu al grup. Joan Gomila és decisiu per concretar els desitjos d'aquells joves, cohesionar-los i donar-los l'impuls inicial. Pep Sanchís construeix un segon muntatge que engresca a continuar. Pep Tosar obre el camí de la professionalització i duu el grup a Palma i Barcelona. Aragay crea un espectacle que sorprèn i fixa l'atenció del sector en els joves actors manacorins.

El fet d'anar a representar fora de Manacor i de Mallorca és la diferència bàsica amb els altres grups apareguts a Manacor els mateixos anys, i que agrupa Aranyes més amb el que succeïa a Mallorca que no amb el que es feia a Manacor.

Todos los miembros de Aranyes Teatre intervienen en la representación que dirige Tomás Aragay.

Montaje escénico entre Pekín y Nueva York para Manacor

Aranyes Teatre huye de los usos convencionales para parodiar los modos y estereotipos sociales más actuales

LLORENC RIERA. Manacor.

La representación que ofrecen al público los siete componentes de Aranyes Teatre hasta el próximo jueves, día 10, en el Teatre Municipal de Manacor es un rechazo de todo lo convencional, en los modos, formas y elementos, para tomar el pulso caricaturesco a los comportamientos sociales más definidos y de uso estándar, en una visión global que abarca desde Nueva York a Pekín y que adquiere forma de caricatura grotesca.

Todo es atípico en este último trabajo de Aranyes Teatre. Con cinco años de experiencia sobre las tablas, el novel grupo de Manacor ha logrado consolidar su identidad y definir objetivos hasta alcanzar una situación actual que le permite afrontar nuevos retos y alcanzar objetivos propios. Es posible que a Aranyes Teatre le falten por definir algunos retoques de su estructura, pero en cualquier caso está claro que el grupo sabe de qué huye y a quiénes no quiere asimilar. Con estas premisas hay que entender el desafío que hasta el próximo jueves se plantea el grupo escénico a sí mismo y a los espectadores con el montaje de *Pekín, Nova York, Pekín*, una creación del propio director de la obra, el barcelonés Tomás Aragay, un joven más avezado en montajes de danza y espectáculos musicales, pero que también ha demostrado su capacidad creativa y su soltura en la puesta en escena de piezas teatrales.

En la obra que Aranyes Teatre representa hasta el jueves en Manacor todo está dispuesto para no dejar indiferente al espectador. Este es el objetivo. *Pekín, Nova York, Pekín* tampoco pretende convencer, como máximo aspira a inquietar, en el sentido lúcido del término, al margen de todo lo convencional. Para ello, el escenario ha bajado al sótano del Teatre Municipal y actores y públicos se reparten por igual el espacio en un ambiente casi familiar. Siete actores, en una hora larga y sin tiempo para el descanso, acaparan la representación para caracterizar los comportamientos sociales en boga de la idea global que va de Occidente a Oriente y que deja poco espacio para comportamientos personales capaces de sobresalir entre las masas.

La obra es un sarcasmo, una ironía, un impacto para la curiosidad entre la narración y la dramatización. El trabajo está en manos de los actores Margalida Amengual, Alicia Caldentey, Joan Estelrich, Pep Lluís Gallardo, Toni Gomila, Catalina Pooovi y Marga Ros. Probablemente su mayor mérito esté en una sencillez y una autenticidad que no se presenta como tal y que logra antepor el mensaje de los gestos, de los movimientos y del mimo al de los diálogos, precisamente en un montaje concebido para no transmitir un mensaje unitario. La reiteración de algunos momentos queda rebajado por lo novedoso y sorprendente del experimento.

Martes, 8 de octubre de 1996

Diario de Mallorca • 19

Grup Paperins

Dugué a terme més de 300 funcions i enregistrà un CD, *Som es paperins* (Blau, 1996), avui ja exhaurit. Organitzà la Mostra d'Animació Infantil dels Països Catalans (1995) l'acte central del qual es féu a Porto Cristo (i altres actuacions a Sant Llorenç des Cardassar i Alcúdia), amb la participació dels Nyitus (Jordi Tonietti i Narcís Tubert) de Catalunya, Paco Muñoz de València, Ramon Gual de Catalunya Nord i Lluís Gili i Paperins de Balears.

Som es Paperins

Caràtula del disc "Som es Paperins" Blau, 1996.

Participació sociocultural

Els membres d'Aranyes sempre estigueren disposats a la participació social. Així, tant se'ls podia veure fent un programa especial de Carnaval per a la Televisió Manacor (1993), en una paradeta a Sa Rúa (1993), donant suport amb el seu material tècnic a l'organització i enregistrament del concert dels grups de rock de Manacor (1994), la presentació del segon disc de Damià Timoner a la torre dels Enagistes (1995) o com en actes de defensa del territori com el de Cala Petita (1995).

Dins aquest apartat, també pren rellevància l'organització d'activitats de formació per al propi grup, però obertes a altres grups o persones interessades. Així, s'organitzaren cursos d'interpretació amb Rafel Duran, de moviment amb Peki Spaziani o de veu amb Montse Mundet.

4a característica: la continuïtat. La dissolució d'Aranyes teatre no fou un acte de deixadesa o fruit d'un procés d'inactivitat. Avui la podem considerar també com una acció de creixement, de recerca d'altres fórmules que permetessin anar més lluny en el camp de les arts escèniques.

L'entorn sociocultural d'Aranyes teatre: el teatre a Mallorca (1998-2008)

El teatre a Mallorca ha experimentat un ressorgiment espectacular en el període 1998-2008, un període de deu anys des del desembre de 1997 -data de la dissolució d'Aranyes teatre- que definim com a “a partir de i com a continuïtat”.

Una dècada en què la construcció o rehabilitació d'espais escènics, la seva programació regular i ambiciosa i la seva funció de centres de dinamització sociocultural han fet del teatre un àmbit cultural amb una salut envejada a molts d'altres indrets.

Aquest fenomen ha estat paral·lel a d'altres factors, com ara la professionalització del sector, que ha vist créixer el nombre de creadors, companyies i programadors; l'aparició de la televisió autonòmica i la seva producció de dramàtics i doblatge; la consolidació de la Fira de Teatre de Manacor i la de Vilafranca; l'augment de suport econòmic de Govern i Consell de Mallorca; la consolidació de tot un teixit productiu que ha permès la dedicació exclusiva de molts professionals a les arts escèniques; la creació de l'ESADIB (Escola Superior d'Art Dramàtic de les Illes Balears).

Així, l'activitat ja no és individual sinó col·lectiva, i pràcticament cap dels teatres que actualment formen part del CAEM (Circuit d'Arts Escèniques de Mallorca) funcionaven l'any 1998.

L'any 1991, quan apareix Aranyes, ja havia acabat l'efervescència de la transició democràtica i encara no havia començat a Mallorca l'efervescència teatral, que s'inicià a partir del 1999 amb l'aparició de nous espais escènics. Manacor perdé el seu darrer teatre emblemàtic el 1968, però fou el primer que el recuperà el 1985, i començà les accions de dinamització el 1987.

Aranyes teatre havia assajat als teatres de Vilafranca o Capdepera, pràcticament en runes i avui plens de vida. El 1994 s'inaugurà el Teatre Municipal de Palma; el 1995 Damià Pons, conseller de Cultura del Consell de Mallorca, inicià les primeres polítiques de canvi de dinàmica; el 1996 s'inaugurà la primera fira de teatre de Manacor; el 1997 es dissolgué Aranyes teatre; el 1998 s'iniciaren les obres del Teatre d'Artà i es crearen l'ABET (Associació Balear d'Empreses Productores de Teatre) i l'AAAPIB (Associació d'Actors i Actrius Professionals de les Illes Balears); el 1999 s'inauguren Sa Mániga i el Teatre de Vilafranca; el 2000, l'Auditori d'Alcúdia i de Calvià; el 2001, els teatres de Capdepera i d'Artà; el 2002, el Teatre de Lloseta; el 2008 es programà la primera temporada completa del reformat Teatre Principal de Palma.

Com es constata, Aranyes teatre neix en un moment en què a Manacor ja es duen deu anys de Mostra de Teatre Escolar i, al mateix temps, hi conviuen

d'altres grups (Teatre de la Vila, Les 9 en punt, Caragols, etc.), alguns directament relacionats amb la Mostra i d'altres no, com principalment Gom Teatre, que constitueix l'evolució de dinàmiques anteriors i que també optà per la professionalització; o les companyies ciutadanes Teatre de Què, Res de Res, En Blanc, etc.

Simultàniament a Palma, les escoles del Teatre Sans i Leona di Marco comencen a obtenir resultats, i sobretot el centre di Marco enviava de forma constant alumnes a l'Institut del Teatre. De Manacor, des dels anys 80 en què hi anà Pere Fullana, només Marga Amengual i Alcía Caldentey arribaren a presentar-se a les proves d'accés (Amengual continuà formació al Col·legi del Teatre). Fins ben entrant l'any 2000 no tenim constància que cap altre manacorí ho intentàs.

Així, Aranyes teatre són contemporanis a Manacor d'uns i a Mallorca d'altres, que són els que han protagonitzat el relleu generacional del teatre professional a l'illa. Un relleu professional, social i significatiu.

Mallorca, des dels inicis dels anys vuitanta del s. XX, viu una situació de tall sec entre els actors (companyies i artistes) i la societat. D'una banda ens trobam amb el teatre costumista fet de forma amateur i amb escassa transcendència fora de l'àmbit local de cada companyia, i uns intents de creació del que en altres indrets seria el teatre independent. L'únic enllaç és la companyia de Xesc Forteza, amb continguts d'entreteniment, i tot i que no crea un llenguatge nou és l'única plataforma estable que podríem considerar com a professional. Una vegada desapareguts l'Assistència Palmesana i Xesc Forteza, i sense teatres municipals, només Iguana Teatre, Estudi Zero, La lluna o el Teatre de Bunyola serveixen de plataforma professional o semiprofessional durant els anys vuitanta. Per això és tan significatiu el que succeeix entre els anys 98 i 2008, tota una sinèrgia d'espais escènics, nous talents i noves companyies.

Conclusió

El comunicat amb què Aranyes teatre s'acomiadà del públic esmentava el següent: “Aquesta decisió ha estat presa a causa de motius personals dels membres del grup i a la dificultat de consensuar les activitats futures [...] Aquesta decisió és a àmbit de grup, ja que continuarem de forma individual vinculats al món del teatre i dels infants, participant en muntatges i col·laborant en les iniciatives culturals que ens necessitin.”

La profètica frase “Tenim un grup nou, organitzat, que no representarà una obra aïllada, ans continuarà donant guerra” de la premsa de 1992 s'havia acomplert, i ho continuà essent juntament amb la de l'acomiadament,

“continuarem de forma individual vinculats al món del Teatre”. El fet que avui traguem de l'oblit Aranyes teatre no és altre que la constatació que actualment sis dels vuit components del grup continuen de forma professional o semiprofessional lligats a l'àmbit del teatre o dels escenaris:

- Margalida Amengual és actriu i directora a la Mostra de Teatre Escolar de Manacor.
- Alicia Caldentey és actriu i treballa en l'àmbit de la gestió cultural amb la companyia La Fornal.
- Pep Lluís Gallardo és actor i cap de producció del Teatre Principal de Palma.
- Toni Gomila és actor, productor i ha estat gerent del Teatre d'Artà.
- Miquel Oliver és músic, tècnic i il·luminador de teatre. Ha estat el tècnic del Teatre d'Artà.
- Marga Ros és cantant.

Per aquest motiu podem afirmar que Aranyes Teatre forma part important de l'aportació manacorina a la professionalització del sector de les arts escèniques a Mallorca els darrers deu anys, i d'aquí el sentit que pretenem donar a la present comunicació.

Després de l'estrena de "Vint x Vint" de Joan Barbero, el grup amb el director, Joan Gomila i Catalina Servera. Teatre de Manacor, 1992.

El Teatre Principal (1922 - 1969)

Dolors Domínguez Henares

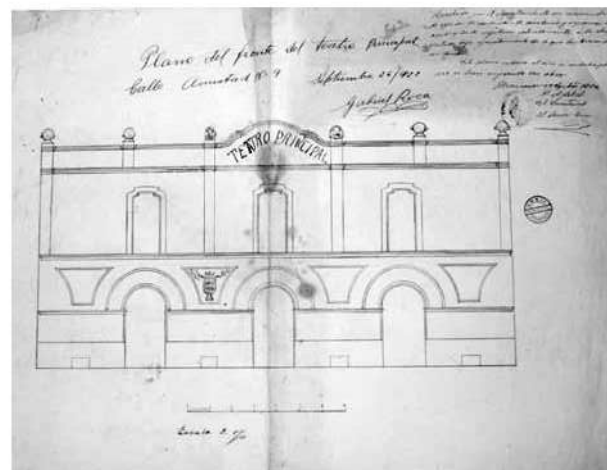
Margalida Febrer Galmés

«Parla per saber el que penses,
treballa per saber el que és capaç de fer.»

-León Daudi-

Introducció

Des de l'aparició del Teatre Femenies l'any 1872 -primer local destinat expressament a representar comèdies- fins a dia d'avui ha passat prop d'un segle i mig. L'interès popular pel món de l'espectacle ha fet que Manacor gaudís dins aquest període de temps d'una sèrie de locals -quatre teatres i diferents cinemes, a més de diversos salons parroquials i locals a l'aire lliure de curta durada- on s'ha alternat la representació d'obres teatrals i altres espectacles amb la projecció de pel·lícules.

Plànol de la façana del Teatre Principal (AMM).

La nostra afició al teatre i al cinema, i el fet de no saber gaire coses sobre la seva història a la nostra ciutat, va fer que ens decidíssim a realitzar aquesta breu comunicació sobre un dels seus edificis més emblemàtics: el Teatre Principal.

La paraula teatre procedeix del grec (*Theatrón*) i significa 'lloc per contemplar'. Si feim un petit repàs